Az ember arca torz mosolyra fordult:

„Nem baj, ha fekszel is. Pápé úr nem bánja. Pápé úr nem veszi az illemet olyan szigorúan. Aztán csak vigyázz lányom, okosan csináld a dolgod, egyszeriben megalapíthatod a szerencsédet."

Teréz csak most értette meg miről van szó tulajdonképen. Most, hogy az apja ilyen szemérmetlen nyiltsággal mondta meg, mit akar. Görcsös ökölbe szorult a keze, vonaglott a szájaszöglete. Felgyülemlett benne minden düh és keserűség, amit eddig lenyelt. Kiugrott az ágyból, fölszakította az ablakot és gyorsan habzsolta a betóduló hidegséget, mert úgy érezte, hogy rögtön megful. Mikor már jóllakott a levegővel, vonagló kacagással kituszkolta az apját az ajtón és kinos, csöndes butasággal mondta:

„Hát jöjjön a Pápé úr!"

Pápé úr belépett, alázatosan, hétrét hajladozva és illedelmesen köszönt:

„Jó estét Teréz kisasszony!"

Teréz durván rárivallt:

„Csak semmi komédia. Siessen Pápé úr!"

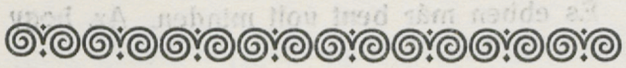

Kisvárosi vizit.

Irta: László István.

Színes álmokban élő édes ünnep
A korzó őszi, alkonyati képe.
Szorongó, hűs-bús őszi ködbe minden,
De alkonyati enyhe színbe, fénybe.

E bágyadt, újra színes esthomályban
Az asszonyok, lányok mind drágaszépek.
S a színek rajzán, a ködök határán
A szezon halk mesevilága éled.

Egy perc — most urrá lesz az őszi mély csend
Felén eltün, felén elhágy az álmom, —
S a félbemaradt álom titka oly mély
S bizonytalan, mint zaklatott magányom.

Oly különös titkok tartják a lelkem —
Talán a végső álmot, titkot érzem.
Úgy jő felém, — úgy várom, mint egy asszonyt,
Ki sorsom lett, élet-halálom, éjem.

A „Ne tovább."

Irta: Szász Menyhért.

A csárda, a Pattogó Balázs csárdája a „Ne-tovább"-hoz, ott állt valahol Zuglón túl egy pocsék kis árok partján, szomorú hársfák alatt. A „Ne-tovább." Istenem...

Idehozták a fáradságukat vasárnapi emberek egy kis olcsó, ünnepnapi táncra. És Pattogóéknál fogyott a sör, a száraz-kolbász és a cigaretta. A vörös abroszos asztaloknál felvirágozott mesterlegények ültek és kimenős cselédek. Oh! Édes örömök...

És Pattogóné, meg a lányok sürögtek, forogtak, kiszolgáltak és a legöregebb Pattogó lány, a legcsunyábbik, a Julia ott ült a zongoránál... Mellette két ezüstgombos, piszkos, öreg cigány cincogott bután és egy bambaképü, részeg zenetehetség verte a dobot.

Ez volt a zenekar. És járta a tánc.

Hárman: Wolf bácsi, én és Pattogó Balázs, a gazda, ott ültünk egy szélső asztalnál... Néha a legkisebbik Pattogó-lány, az Erzsébet, a kicsike Pattogó-lány, a bronzhajú, az édes, leült egy percre mellénk. A kicsike Pattogó-lány. És én boldog voltam...

És járta a tánc... És jött Jozsu. Árvalány-hajjal a kalapja mellett és fokossal az öviben. Jött Jozsu. Leányok szerelme, legények gyülöltje. És hangulatot hozott... Lovon jött. Csizmásan, tyuhajosan. Igaz, hogy azon a lovon, amin tejet hordott szét hétköznapokon bent a városban.

De azért mégis Jozsu volt a legszebb legény.

Táncolt, ivott, csókolgatta a lányokat. Aztán odaült az asztalunkhoz. Magas, háromliteres korsóból itta a sört... Duhajkodott, legénykedett.

Én meg nem törődtem vele, hanem néztem az embereimet. A ritmust, az életet... Néztem a csunya, a vén Pattogó-lányt, aki zongorázott. A dobost mellette, aki rondaságokat súghatott neki, mert gyakran elpirult... És ha új vendégek jöttek a „Ne-tovább"-a, a cigányok elhallgattak, a legöregebb Pattogó-lány otthagyta a zenét... felállott... és ügyetlenül fogott kezet mindenkivel. Aztán újra leült.